

Nakoniec sa teda odhodlali otvoriť dvere. Všade kvapkal dážď.

Vlka pustili dnu, prikryli ho dekou a ponúkli mu šálku jahodového čaju.

Nikto sa však neodvážil prehovoriť.

– Pán jazvec, v tvojom brlohu žije veľa ľudí, však? – ozval sa vlk.

– V skutočnosti tu žijem sám. Medveď a veveričiak len prechádzali okolo, keď začalo pršať. Hľadajú svoje veci.

– Aha, a môžem vedieť, čo hľadáte? – zaujímal sa vlk.

Oz vysvetlil, že hľadá okuliare a veveričiak šťastie. Jazvec ešte dodal, že on hľadá svoj stratený sen.

– A ty, vlk, ako si stratil kľúče? – spýtal sa medveď.

Vlk si vzdychol.

– Prepáčte, musím sa priznať, že som vám klamal.

Traja priatelia spozorneli. Jazvecovi sa roztriasli fúzy, veveričiak nastražil uši a Oz schmatol vankúš pre prípad, že by sa musel brániť.

Vlk s rozochveným hlasom vyzradil, že každý pred ním zo strachu uteká a jeho to veľmi trápí. Chcel by si nájsť priateľa, ktorý sa ho nebude báť a nebude pred ním utekať.

Vlkove slová zasiahli srdcia troch priateľov.

– Pozri sa okolo seba, - prehovoril medveď. – Zdá sa, že máš prvých priateľov. Neutiekli sme pred tebou.

Vlk sa po jeho slovách vďačne usmial.

